

**SEDEF
KABAŞ
YANDIĞIN ATEŞ
YOLUNA IŞIK OLUR**

4. BASIM

Güç, Güçlükten Doğar

Remzi Kitabevi

**YANDIĞIN ATEŞ
YOLUNA IŞIK OLUR**

Güç, Güçlükten Doğar...

SEDEF KABAŞ

**YANDIĞIN ATEŞ
YOLUNA IŞIK OLUR**

Güç, Güçlükten Doğar...

Remzi Kitabevi

YANDIĞIN ATEŞ YOLUNA IŞIK OLUR / Sedef Kabaş

© Remzi Kitabevi, 2024

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Düzeltili: Aytaç Demirci

İç tasarım: Ömer Erduran

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2222-4

Bu kitabın ilk üç baskısı Destek Yayınları
tarafından 2023 yılında yapılmıştır.

DÖRDÜNCÜ BASIM: Remzi Kitabevi, Nisan 2025

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

*Cumhuriyetimizin kurucusuna
ve onun neferlerine...*

İçindekiler

Madalyonun <i>Ön</i> Yüzü	9
Madalyonun <i>Arka</i> Yüzü	11
Önsöz: Neden böyle bir kitap yazdım?.....	13
1. Bölüm: Hücre	17
2. Bölüm: Hapis mi, İnziva mı?	23
3. Bölüm: Dört Duvar Arasına Sıkışan Zaman.....	30
4. Bölüm: Cezaevinde Kız Kardeşlik	40
5. Bölüm: Gri Günlere Işık Tutmak.....	48
6. Bölüm: Sesimi Kesmek İsteyenler, Dünyaya Yayıldı	55
7. Bölüm: Manifesto.....	62
8. Bölüm: “Asla Unutmayın!”	73
9. Bölüm: “Hukuk mu, Guguk mu?”	84
10. Bölüm: Hangi Otel?.....	93
11. Bölüm: Ters Kelepçe Takıldı.....	97
12. Bölüm: Arnavut İnadım, Baba Tarafım.....	103
13. Bölüm: Memleketim İzmir	110
14. Bölüm: Tek Çıkış Yolum Vardı, Okumak.....	117
15. Bölüm: Akademik Bir Vaha	122
16. Bölüm: Dileğim, Gerçek Oldu.....	129

17. Bölüm: Önce İnsan, Sonra Haber	135
18. Bölüm: İlk Türk Gazeteci.....	145
19. Bölüm: Türkiye’ye Dönünce İşsiz Kaldım... ..	154
20. Bölüm: “Televole” Gölgesinde Habercilik.....	161
21. Bölüm: Işığa Koşmak	168
22. Bölüm: “O Bayan!”	176
23. Bölüm: “Cesur Yürek”	183
24. Bölüm: Kalp Ağrım	190
25. Bölüm: “Kırmızı Ruj Sürün”	201
26. Bölüm: Tarihe Not Düşüyorum	206
27. Bölüm: Destek Yağmuru	218
28. Bölüm: Yanmak	237
29. Bölüm: Yavuz, İsmi Gibi Oldu!.....	242
30. Bölüm: “Üç Beyazdan Daha Tehlikeliyim!”	254
31. Bölüm: Soruları “Arz Eden” Gazeteciler	265
32. Bölüm: Türkân, Nermin, Muazzez	274
33. Bölüm: Fanatikleşen Siyaset, Holiganlaşan Seçmen	285
34. Bölüm: Ülke İşgal Edilseydi... ..	292
35. Bölüm: Meleklerin Kanatlarını Kırarsak.....	296
Teşekkür Ederim... ..	301

“İkiyüzlülüğü” sadece madalyonda severim.
Madalyonun ön yüzü özgeçmişim, arka yüzüyle
bir başka özetim...

Madalyonun Ön Yüzü

Londra’da doğan, anne tarafından İzmirli, baba tarafından Mersinli olan Kabaş, çocukluk yıllarını İzmir Alsancak’ta ve İstanbul Yeniköy’de geçirdi. Yeniköy İlkokulu, Tarabya Dost Koleji ve Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü mezunudur. Üniversitede okuduğu yıllarda profesyonel tur rehberi eğitimini tamamladıktan sonra İstanbul özelinde ve Türkiye genelinde İngilizce dilinde kokartlı rehberlik yaptı. Rehberlik mesleğini televizyon programlarına paralel 2008 yılına kadar aktif olarak sürdürdü.

Habercilik kariyerine 1992 yılında Power FM’de haber editörü ve spikeri olarak başlayan Sedef Kabaş, akabinde kazandığı Fulbright bursu ile ABD’ye gitti ve Boston Üniversitesi’nde Televizyon Haberciliği üzerine yüksek lisans yaptı. Bitirme tezi olarak *Ayasofya: Dini ya da Siyasi Sembol?* (*The Hagia Sophia: Religious or Political Symbol?*) konulu bir haber belgesel hazırladı. Mezuniyet sonrası uluslararası haber kanalı CNN International’ın giriş sınavlarını kazandı. Kanalin Atlanta’daki haber merkezinde başta Ortadoğu, Avrupa ve Balkanlar olmak üzere dünyanın pek çok bölgesi ile ilgili haber dosyaları hazırladı. “Almanya’da Türk Döneri” haberi ile 1998 CNN World Report / En İyi Ekonomi Haberi Ödülü’nü kazandı. Sedef Kabaş CNN International’da çalışan ilk Türk gazeteci unvanına sahiptir.

Türkiye’ye döndükten sonra NTV/Olay TV’de “Portreler”, ATV’de “Dönence”, TV8’de “Sesli Düşünenler”, SKYTürk’ta “Haber Ötesi”, TRT2’de “Medya Medya”, TELE 1’de “Halk İçin Halk Adına” ve “Ufuk Ötesi” programlarını hazırlayıp sundu. Siyaset, ekonomi, medya, akademi, sanat ve spor dünyasının tanınmış isimleri ile gerçekleştirdiği araştırmaya dayalı röportajları nedeniyle uzun yıllar “*ekranların en iyi soru soran gazetecisi*” kabul edildi ve pek çok ödüle layık görüldü. You-

Tube - Sedef Kabaş TV’de siyaset ve ekonomiye dair sıcak gelişmeleri ele aldığı “Gündem”, başarı hikâyelerini aktardığı “Sedefli Söyleşiler” programlarını hazırlayıp sundu. Halk TV’de yayımlanan “Halkın Arenası” ve TELE 1’de yayımlanan “Gazeteciler Masası” programlarının daimi yorumcularından oldu.

Kabaş, Akademi İstanbul, Boğaziçi Üniversitesi, Bahçeşehir Üniversitesi, Kültür Üniversitesi ve Kadir Has Üniversitesi’nde (2000-2010) öğretim görevlisi olarak çalıştı. 2006 yılında Marmara Üniversitesi Genel Gazetecilik Bölümü’nden *Dünyada ve Türkiye’de Söyleşi, Röportaj ve Soru Sorma Geleneği* teziyle doktora derecesi aldı. 2007 yılında Sedef Kabaş Eğitim Koçluk ve Danışmanlık Şirketi’ni kurdu. Halen iş dünyasının liderlerine, üst düzey yöneticilerine iletişim koçluğu ve medya danışmanlığı yapmakta; Türkiye’nin önde gelen şirketlerine etkili liderlik, etkili iletişim, güçlü hitap, yaratıcı sunum, medya ilişkileri ve ikna sanatı konularında eğitimler vermektedir.

Yurtiçi ve yurtdışındaki pek çok konferans, seminer, panel ve televizyon programında konuk konuşmacı olarak yer almakta, uzmanlık alanları olan siyaset, iletişim ve liderlik üzerine bilgi ve deneyimlerini paylaşmaktadır. Özellikle son yıllarda Türkiye’nin siyasi gündemine dair yaptığı cesur ve net açıklamaları geniş yankı uyandıran Kabaş’a “Cesur Yürek”, “Önder Kadın”, “Yılın Gazetecisi”, “Lider Kadın”, “Çağdaş Türk Kadını”, “PEN Duygu Asena” gibi prestijli ödüller verilmiştir. Kendisi ülkenin gidişatına yönelik taşıdığı endişeleri nedeniyle 14 Mayıs 2023 genel seçimleri için CHP’den milletvekili aday adayı olmuştur.

Türkçenin doğru kullanımına gösterdiği özen nedeniyle Dialog – “Türkiye’nin Yıldızı” ve Dil Derneği – “Onur Ödülü”ne layık bulunan Kabaş’ın daha önce yayımlanmış eserleri *Sesli Düşünenler, Zamanı Dize Getirenler, İpek Dokulu Başarılar, Soru Sorma Sanatı, Muazzam Muazzaz ve Hayatını Seçen Kadın*’dır.

Bugüne kadar TV programcısı, gazeteci, yazar, öğretim görevlisi, medya danışmanı, iletişim eğitmeni, etkili konuşma koçu, siyasi yorumcu, konuk konuşmacı, “*master of ceremony*” (organizasyon/tören sunucusu), kokartlı rehber olarak hizmet vermiş olan Dr. Sedef Kabaş öncelikle Yavuz’un annesidir ve yaşam boyu öğrenmeye inandığı için kendini “ordinaryüs öğrenci” olarak tanımlamaktadır.

Madalyonun *Arka* Yüzü

- Yalnız bir çocukluk geçirdi.
- 6 yaşına kadar babasını görmedi.
- Anne ve babasının sürekli tartıştığı sonra da boşandığı bir ev yaşamına şahit oldu.
- Babasının iflasları nedeniyle ailenin ekonomik sorumluluğunu erken yaşta üstlendi.
- Kendi başına okudu, kendi başına iş buldu.
- Defalarca işten atıldı ya da istifa etmek zorunda bırakıldı.
- Aynı anda en az iki üç işte çalışarak para kazandı.
- Canından öte sevdiği kardeşini kaybetti.
- Gazetecilik kimliğinden ötürü sayısız kez hâkim karşısına çıktı.
- Evine polis baskınları yapıldı.
- Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılandı.
- Evliliğinde ihanete uğradı. Yine ihanete uğradı ve yine...
- Tek celsede boşandı.
- “Hakkında davalar açılan bir kadın” denilerek oğlunun velayetini almak isteyenlere karşı hukuk mücadelesi verdi.
- Özel bir çocuk olan oğlunun gelişimi için özel çaba harcadı.
- Oğlunun eğitimi için defalarca okul değiştirdi.
- Bir kayak tatilinde oğlunu kurtardığı bir kazada sağ alt bacak kemikleri kırıldı.
- İki büyük ameliyat geçirdi.
- Babasını kaybetti.
- Pandemi yasakları nedeniyle babasını tek başına defnetti.
- İktidar tarafından sürekli hedef gösterildi.
- Hakkında asılsız iddialar, ahlaksız iftiralar yazıldı.
- Sosyal medyada defalarca linç edildi.
- Hapsedildi.
- Yüz binlerce TL tazminata mahkûm edildi.
- Şirketine mali denetim yaptırıldı.
- Hakkında verilen beraat kararları bozduuruldu.
- Kronik hastalığa yakalandı.
- Sağlık sorunları olan annesi ve oğlu ile yaşıyor.
- Hakkında yeni davalar açılmaya devam ediliyor...

Daha sayayım mı?

Anlayacağımız nice hayat böylesi madalyon misali... Ön yüzlerde başarı, arka yüzlerde ısırap hikâyeleri. Böylesi bir madalyonun benim gerçekliğimi de yansıttığını uzun zamandır paylaşmak, açık yüreklilikle “Ben de sizlerden biriyim” demek istiyordum... Çok düştüm... Çok ağladım... Çok canım yandı... Yine de öyle ya da böyle ayağa kalktım... Önce kör topal, sonra adım adım ve sonrasında koşar adım hayat yolculuğuna kaldığım yerden devam ettim... Pes etmemek için direndim... Herkesin hayatında vardır, kayıplar, acılar, hastalıklar, ekonomik zorluklar, ruhsal bunalımlar, yalnızlıklar... Hepsi birer yangın, hepsi çok yakıcı. Alevlere maruz kalmayan hayat var mı? Yandıkça pişiyor, yandığımız ateşi yolumuza ışık kılabildiğimiz ölçüde bilgeleşiyoruz... Zahmet olmadan rahmet olmuyor... Acı çekmeyen olgunlaşmıyor, halden anlamıyor... Sadece yaşadıklarımı anlatmak değil amacım, her birimizin ortak hikâyelerine vurgu yapmak. Eziyetsiz yaşam yok, meziyet mücadele gücünde... Hayat ancak o zaman bize nimetlerini sunuyor...

ÖNSÖZ

Neden böyle bir kitap yazdım?

“Sebatsız sedef inci tutmaz...”

– Mevlânâ

ÖZGÜRLÜK, İSYAN VE DEVRİM rüzgârlarının kasırgaya dönüştüğü bir yılda, dev kalabalıklar halinde öğrencilerin, işçilerin ve kadınların savaşa, ayrımcılığa ve otoriter yönetimlere başkaldırıp sokaklara döküldüğü, protesto gösterilerine katıldığı bir şehirde dünyaya geldim... Yani doğuştan rengini belli etmişti kaderim!

Usluca mırıldanılan ninniler yerine meydanları gümbür gümbür inleyen “Koltuklar sizin, sokaklar bizim”, “Savaş sizi sonlandırmadan siz savaşı sonlandırın”, “Kadınlar da insandır”, “Eşit işe eşit ücret”, “Gençlik susmayacak” sloganları çınlamıştı bebek kulaklarımda... 1968 atmosferi ilk soluduğum hava, demokrasinin beşiği Londra ilk bastığım toprak olmuştu... Yani içine doğduğum dünyayı o dönemde sarpa saran “Mücadelen kadar özgürsün” direnişi, âdeta ilahi bir elle minik ruhuma işlemişti öğretisini...

Demem o ki, hür doğdum, hür yaşarım. Özgür olmak, insanlık onurunu korumak, hak ve adalet için gerektiğinde savaşmak olağan olan; buna zincir vurmaya çalışan her çılgına önce şaşıp sonra “Dur bakalım ahbap” demek görevim oldu. O “çılgınlar” kimi zaman iş ya da özel hayatımda, kimi zaman da siyaset dünyasında zuhur ettiler... İntikam, ihanet, entrika, tehdit, linç, hapis... Nice bedeller de ödettiler... Ama yolunda ölürüm misali vazgeçemediler...

Okumaya başladığınız bu kitap bir kadının, bir annenin, bir eğitmenin, bir gazetecinin, kimilerine göre artık bir aktivistin ama en çok ülkemiz için aydınlık, özgür, adil ve müreffeh bir gelecek mümkün inancını taşıyan sizlerden birinin farklı dönemlerde yaşadığı zorluklara, kayıplara, baskılara rağmen neden ve nasıl vazgeçmediğini anlatıyor...

Acıların tohumlarından mücadele filizi yeşerebilir, zorlukların karmasından umudun aydınlığı doğabilir inancıyla yaşadım. Üzülmek yerine üretmeyi, kedere teslim olmak yerine yola devam etmeyi tercih ettim. Yol demişken, dümdüz bir otobandan ziyade dolambaçlı ve engellerle dolu bir güzergâhtan bahsediyorum. İrili ufaklı çukurlar, ummadığın yerde karşına çıkan keskin virajlar, kestirme diye girip saplandığın çıkmaz sokaklar, kıyısına gelip aşağıya yuvarlanmaya ramak kalan dipsiz uçurumlarla dolu. Ama ilerledikçe nice nefes kesen manzaraya, yıllara meydan okuyan yol arkadaşlıklarına, huzurlu duraklara da rast geliyor-sun. Mücadelenin mükâfatları da olmuyor değil haliyle...

Hayatı bir maratona benzetebiliriz. İyi olmak yetmiyor, dirençli de olmak gerekiyor. Başlangıçta depar atanların değil, azim ve kararlılıkla koşmaya devam edebilenlerin kazandığı bir yarış. Koş koş bitmiyor desen de, kasların acı verecek kadar gerilse de aldığın nefes genzini yakar hale gelse de, bir adım daha atacak halim kalmadı diye düşünsen de ve hatta bazen düşüp, yara bere içinde kalsan bile koşmaya devam ettiğin bir akış... *Hayat yarışında kazananlar vazgeçmeyenler oluyor... Ödülü hak edenler, ölümüne metanet gösterenlerden çıkıyor...*

Peki, sizinle paylaşacağım birbirinden farklı dönemlerde yaşadıklarım sadece bana ait hikâyeleri mi barındırıyor? Onca olayın tek öznesi ben miyim? Yoksa aslında başrolde olan sizler misiniz? Kitap boyunca *kendimi bir aracı kabul edip, özünde hepimizin yaşadığı ortak dertleri, hayatın inişli çıkışlı dansını sahnelemek istedim*. Kültürel çatışmalar, ekonomik zorluklar, siyasi baskılar derken her birimiz bu coğrafyada “survivor” şartlarında hayata tutunmaya çalışıyoruz. Güvenlik, sağlık, eğitim gibi en temel hizmetleri bile alamayan ama buna mukabil neredeyse aldığı hava dahil vergi veren, felaket zamanlarında devletten yardım alması gerekirken devletin bağış talep ettiği IBAN numaralarına para gönderen, oy vermenin ötesinde oyların çalınmasından endişe duyduğu için seçimlerde oy çuvarlarının üstünde bekleyen, hesap sorabilmesi gereken siyasi iktidar karşısında hesap veren konumuna düşen bir toplu-

mun üyesiyiz. Cehenneme sokmazlar bizi... Yeterince yanmışsınız, cehennemi zaten yeryüzünde epeyce yaşamışsınız diye...

Her güne tatsız haberlerle uyanmaya şerbetlendik, sorunlara çare bulma konusunda ister istemez pratikleştik, her türlü krizin yönetiminde mahirleştik, karanlık zihniyetlerin ülkeyi sürüklediği uçuruma siper olmayı vatan borcu bildik, “Yahu, nasıl bir döneme denk geldik!” deyip, sıklıkla kaderimize lanet ettik. Özetle bu kitap benim değil, hepimizin hikâyesi... İnsan insanın yurdudur,⁽¹⁾ derdini anlatmak çare bulmanın en kestirme yoludur. Bu kitap ile ortak tasaları kayda geçirip, yalnız olmadığımız hissini canlı tutmak istedim. Gelin, birbirimizin merhemi olalım dedim. Zorluklar karşısında geliştirmeye çalıştığım farklı bakış açılarını sizlerle paylaşarak “Siz de yapabilirsiniz, hatta daha da iyisi mümkün” duygusunu harekete geçirip, cesareti bulaşıcı kılmak ve mücadeleye gücümüzü dayanışma içinde artırmak temennisi ile kaleme aldım yaşadıklarımı.

Bu kitabı yazmamın bir başka nedeni ise bana çok sık sorulan kimi sorulardır. Neden rahatımı bozuyorum? Hiç mi korkmuyorum, hiç mi çocuğumu düşünmüyorum? Neden tatlı su balığı taklidi yapıp ne suya ne sabuna oyunu oynamıyorum? Deli miyim neyim? “Kimse sana arkı çıkmaz, kalırsın yapayalnız ortada” sözleri hiç mi gerçekçi değil? “Bunlar kör cahil, cahille savaşılmaz, kaç kurtar kendini” diyenler çok mu densizler? Son kertede “Öldürülmekten korkmuyor musunuz?” diye soranlar bile olmaya başladığına göre korku dağları epeyce sarmış, ihale bana mı kalmış, ben mi kurtaracakmışım koskoca memleketi? Bu soruların yanıtlarını yaşadıklarımın ışığında okuyacaksınız...

Güçlü bir direnç bir günde oluşmuyor; yaşamın zorlukları sizi yoğura yoğura bir kıvama getiriyor, sınavlar zorlaştıkça problem çözme yeteneğiniz gelişiyor, darbeler ağırlaştıkça mücadele kaslarınız güçleniyor... Şaşırmıyorsunuz, korkmuyorsunuz, hatta savaşıyorsunuz diye böbürlenmiyorsunuz... Hayatın olağan akışı içinde kendi doğasında yapmanız gerekeni yapıyorsunuz... Ve sonra birileri çıkıp size “cesur yürek”

(1) Latince bir atasözü olan *Homo homini lupus* yani “İnsan, insanın kurdudur” sözü insana zarar verenin yine insan olduğunu ifade etmek için kullanılır. Ben “İnsan, insanın yurdudur” diyerek insana yardım edecek yine insandır anlamında kullanmayı tercih ettim.

diyor! Niye ki, olması gereken zaten bu değil mi? Değerlerin, sezgilerin, kişiliğin sana başka bir yol işaret etmedi ki? Peki nasıl bir yol benimki-si? O yol hangi adımlar sonrası beni dört metrekairelik bir hücreye kadar getirdi? Kendimle baş başa kaldığım 49 günlük hapishane sürecimde çocukluğumdan itibaren yaşadıklarımı süzgeçten geçirdim... Madem fiziksel olarak hareket alanım daraltılmıştı, o zaman zihinsel uzun yolculuklara çıkma fırsatı kaçırılmamalıydı... Bugün yaşadıklarım ile geçmiş arasında köprüler kurdum... Hayat yolculuğumda hangi yol ayırmalarında hangi kararları vermiş, bu kararlar kaderimi nasıl şekillendirmişti? Bakın ısrarla vurguluyorum, okudukça sizler de kendi yaşadıklarınıza, geçmişinize yer yer dönüp sorgulamalar yapacaksınız... Birilerini suçlu bulmak, kurban psikolojisine bürünmek ya da kendimizi suçlamak adına değil. Dağına göre kar misali zorlukların mücadele azmini nasıl tetiklediğinin analizini yapıp, o mücadele gücünün ateşini her seferinde daha büyük bir özgüvenle yakabilmek, büyütme ve yaymak adına... Ümidi ne pahasına olursa olsun canlı tutup, yola devam edebilmek adına...

Ölümlü dünyanın yaşamaya değer yanı başka yaşamlara katabildiğin değer ölçüsünde duyduğun manevi hazdır. Tek geldik, tek gideceğiz... Ama şu gelip geçtiğin dünyada hayatına değer katabildiğin insan sayısı kadar kalabalıksın... Peki, ben yalnız mıyım ya da ne kadar kalabalığım? Dört metrekairelik bir hücrede bunu sordum kendime... Bir başıma ranzalı yatağın alt kısmında uzanmış, demir parmaklıklarla mahfuzlanmış küçük pencereden gökyüzünün mendil kadar görünen mavisine daldım... Bilirsiniz, mavi özgürlüktür... Havanın, denizin mavisini enginlik hissi verir... Oysa hücremde bir tutam mavilik ile kalakalmıştım, acaba bir daha ne zaman dışarı çıkacaktım? Oruç tuttuğunda daha fazla yemek düşünüp, gün boyunca iftar sofrasını hayal etmek gibi hapistede de özgürlüğe dair ne varsa hücum ediyor zihnine... “Bir daha ne zaman sokaklarda özgürce yürüyebilecek, engin denizleri gönülmüce seyredebileceğim?” diye ister istemez soruyorsunuz kendinize... Sahi ben hücrede neler yaptım? Gelin en çok merak edilen bu sorunun yanıtıyla başlayalım...

1. BÖLÜM

Hücre

*“Sonunda yalnızdım ve artık
asla yalnız olmayacaktım!”*

– Stefan Zweig, *Satranç*

AĞIR KAPI GÜMBÜRDEYEREK kapandı ardımdan ve ben dört metre-karelik hücrede artık yapayalnızdım. Siyasi iradenin en tepe yetkilisinden aşağı doğru sistemli ve sinsice organize edilen “Sedef Kabaş’ı içeri atın” kampanyası baş döndürücü hızla ilerlemiş ve ülkenin gündemine bomba gibi düşmüştü.

Yandaş medyada aleyhimde arka arkaya yazılan asılsız haberler, manşete taşınan iftiralar, sosyal medya trolleri tarafından hakkımda umarsızca atılan hakaret çılgınlıkları, tehditkâr sert bir kasırgaya dönüşmüştü. Kara propaganda canavarı yeni kurbanını yutmaya azmetmişti bir kere. Kibirli bir nefretin tetiklediği öfkeyi yansıtan sert rüzgârlar döne döne hızla devasa, kapkara, vahşi bir tufan şeklini alıp gerçekleri kökünden sökmüş, yargı sistemini eğip bükmüş, adaleti parça parça etmiş ve yeni kurbanını bir hücreye atıvermişti.

Korkunç kasırganın öfke nöbeti sona erdiğinde ortama yavaş yavaş dinginlik yayılır. Kara bulutlar yerini mavi havaya, çakan şimşekler sahneyi derin sessizliğe bırakır. Kapanan ağır hücre kapısı o karanlık, ürkütücü, gürültülü, kalabalık dış dünyayı geride bırakmıştı. Artık tek başımaydım. İki gündür aç ve uykusuz olduğumu fark edemeyecek kadar hızlı, yoğun ve yıkıcı bir gündemin öznesi olmuştum. Yorgunlu-

ğumu fark ettim önce... Usulca ranzalı yatağın ucuna oturdum ve sakince gözlerimi kapadım. Dışarıda bir hengâme kopmuş olabilir ama iç dünyam nasıldı, bunu sordum kendime. Panik yoktu. Korku yoktu. Pişmanlık yoktu. Sakindim, korkmuyordum ve vicdanen rahattım. Gözlerimi açıp, etrafta şöyle bir gezdirdim. Ne güzel, ufak da olsa bir pence-rem vardı. En önemlisi huzurum vardı. Dinginlik tefekküre davet, zorunlu inziva dönüşüme imkân tanıyan bir fırsattı.

Böylesi bir sahne tanındıktır aslında. Filmlerde, romanlarda idealleri uğruna savaşmayı göze alanlar için hapsedildikleri hücreler, bir ara duraktır çoğunlukla... Başkaldırmanın faturasını dört duvar arasına kapatılmakla öder bu idealist ruhlar; tarih boyunca özgür bilinçlerin sorgulayan rahatsız edici varlığı hapis, işkence, idamla yok edilmeye çalışılmıştır. Kötücül olduğu kadar beyhude bir gayrettir düşünceleri hapsedmek. *“Bir insan kendini sınırladığı ölçüde sonsuzluğa da yaklaşmış demektir”* der Stefan Zweig. Bir hücre bazen sonsuzluğa açılan bir kapı da olabilir...

Sessizliği dinlemeye davet ettim kendimi, böylece iyice sakinleştim. Hapishane nedir, kuralları nelerdir, nasıl bir rutini vardır henüz hiçbir şey bilmiyorum, zira ilk kez (ve umarım son kez) hapse giriyorum. İyisi mi artık biraz uyuyayım derken, “Sedef Hanım, aç mısınız?” diye büyük ağır demir kapının arkasından gelen sesle irkildim. Aç mıyım? Dedim ya, hiç farkında bile değilim. “Sanırım iki gündür pek bir şey yemedim” diye yanıt verdim. “Size sıcak yemek getirdik” dediler. Birden içim ısındı. Gecenin o saatinde “Bu kadın açtır” diyerek, sıcak yemek bulup getirmişlerdi. Demir kapının kilidi gürültüyle açıldı, kızıl saçlı, hoş yüzlü kadın infaz memuru masanın üstüne iki kap sıcak yemek koydu, diğer genç kadın infaz memuru da kapının yanında durup bekledi; gitmeden önce ikisi de usulca “Geçmiş olsun” dediler.

İki gündür olağanüstü bir baskı ve polis gözetimi altındaydım. Neydi bu derece yoğun güvenlik önleminin anlamı? Ancak azılı bir terörist için israf edilecek onca polis, güvenlik ve tedbir mesaisi benim için harcanmıştı. Tutuklu yargılama kararı sonrası Çağlayan Adliyesi’nden polis aracılığıyla Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi’ne getirilirken, yol boyunca arabadaki polisler arkaya gelen telefonlar bile ne derece sıkı takip edildiğimizin göstergesiydi. Polislerden biri artık dayanamayıp “Sedef Hanım, gerçekten bu olağanüstü bir durum, sanki siz...” deyip sus-

HAYAT VAZGEÇMEYENLERİ ÖDÜLLENDİRİR!

Şu dünyada yanmayan var mı? Hayat içine düştüğümüz ya da düşürüldüğümüz yangınlarla dolu... Kimimiz sağlık sorunları yaşıyor, kimimiz ekonomik sıkıntılarla boğuşuyor; bazılarımız gelecek kaygısı taşıyor, bazılarımız geçmişin prangalarına takılıyor; birimizin derdi aile içi çatışmalar diğerinkisi siyasal baskılar... Yangınlarımız farklı ancak bizi yakan alevleri yolumuzu aydınlatacak ışıklara dönüştürmenin yöntemi aynı: Vazgeçmemek! Hayat, vazgeçmeyenleri ödüllendiriyor...

Kişisel yolculuğunu, toplumun içinden geçtiği dönemin gerçekleriyle ustaca kurgulayan Sedef Kabaş, etkileyici üslubu ve derin analizleri ile hayatın en sert rüzgârlarına karşı dimdik durmanın yollarını gösteriyor. Kitaptaki birbirinden çarpıcı ve sürükleyici gerçek hikâyeler ilham vermekle kalmayıp, güçlüklerden nasıl güçlenerek çıkabileceğimize, zorlukların nasıl fırsatlara evrilebileceğine rehberlik ediyor. Cesaret, metanet ve zarafet içinde verilen her mücadelenin yenilmezliğini ortaya koyuyor...

Bu kitap, yalnızca bir gazetecinin özgürlük manifestosu değil; aynı zamanda zorluklar karşısında yılmazlığı seçenler için eşsiz bir kılavuz. Okumanın ötesinde hissetmek, güçlenmek ve harekete geçmek için güçlü bir çağrı...

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2222-4

9 789751 422224